

queixen bosses

GUILLERMO MOLINER

es, va comentar que no van veure les trampes de pesca, que les van destruir. Els escriptors del fons del mar van fins a 200 metres de la riba. Aquesta platja està pitjor que la de Sant Adrià. Aquella està més neta i «ha tornat a la vida», va afirmar el periodista Guisado, una altra de les seves intervencions.

El periodista de Sant Adrià va ser sol·licitat al club de submarinisme per ajudar en la recuperació de les platges. A l'inici de la temporada, alguns banyistes del club van queixar de l'existència de trampes que posaven en perill els banyants.

El periodista va demanar llavors als submarinistes, que van ser a buscar els metalls. Ahir, els jornals van culminar la seva tasca de netejar les bosses plenes d'escombraries submarines i van marxar amb la certesa del que es trobaran a veure. ≡

EL PIANISTA DEL MAJESTIC

ARTURO
San Agustín

Perramon

Mai vam arribar a parlar. Però coincidíem en alguns restaurants. Per exemple, al Bilbao, on, a l'hora dels callos o de la cua de toro, jo li admirava la seva gana i li observava el bigoti canós i pulcre; un bigoti de coronel britànic jubilat, expert en llancers bengalins i pastes de te.

Parlo del periodista **Joaquim Perramon**, mort recentment, i a qui s'ha acomiadat recordant que, malgrat que es va moure molts anys entre empresaris, banquers i presidents de Foment, aquesta gent dels diners, mai se'n va beneficiar. O sigui, que d'aquest home que va transcórrer en l'economia escrita n'han parlat molt i bé fins i tot els líders sindicalistes.

Mentre en el seu restaurant Bilbao, el **Pere**, el gran cap, aconsellava un plat al periodista, jo li observava el bigoti, les seves cros-

El somriure és la millor arma dels grans. Amb ell sempre vencen

ses, però sobretot el seu somriure. Els grans que, malgrat la vida i les seves economies, no han renunciat al somriure són els únics que sempre ens poden, que sempre ens guanyen. El somriure és la millor arma dels grans. Amb el somriure, els grans sempre l'encerten, sempre ens vencen.

Ara, mentre evoco aquell amable bigoti blanc, el recordo compartint taula i conversa amb qui va ser durant algun temps president de Foment del Treball, **Alfredo Molinas**. Tots dos, ja jubilats, estaven ficats aquell dia en els plats, però sobretot, en el tema de la salut i totes les seves pastilles. Jo els observava, parava l'orella i recordava un **Molinas** barbat, dominador, influent i potser una mica altiu, sens dubte per les seves celles, que arquejava sovint. **Molinas**, amb perdó, em recordava físicament algú que mai em va caure bé i de qui només ara, molts anys després, he sabut el perquè: no em va donar d'alta a la seguretat social. Parlo aquí d'un empresari del món publicitari, un tal **Lladó**, a qui he tornat a veure, ja derrotat, alguna vegada a Sitges.

Aquell dia, **Perramon** i **Molinas**, mentre compartien taula, xacres de vellesa i pastilles, em van donar, sense pretendre-ho, una impagable lliçó de vida. Al final, si hi ha una mica de sort, únicament ens queden les pastilles. I el somriure. ≡